

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/189/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110221624
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1110221624.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Branislava Krála a členiek JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Aleny Roštárovej v právnej veci žalobcu: I. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. L. XXX, prechodne bytom J. L. XX, V., zastúpený: JUDr. Jánom Floriánom Gajniakom, advokátom, Šafárikovo nám. 2, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, sídlom Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 05.12.2017, č.k. 14C/83/2010-102, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 05.12.2017, č. k. 14C/83/2010-102 v napadnutom výroku, p o t v r d z u j e.

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.520,- Eur titulom náhrady za väzbu do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému nárok na náhradu trov konania súd prvej inštancie nepriznal. Žalobca sa návrhom na začatie konania doručeným súdu prvej inštancie dňa 05.05.2010 voči žalovanému domáhal zaplataenia náhrady škody za vykonanú väzbu, ktorá trvala od 01.01.2007 do 21.04.2008 v počte 476 dní vo výške 33.372,40 Eur. Návrh odôvodnil tým, že na základe rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 30.06.2008 sp. zn. 2T 103/2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 07.04.2009 bol právoplatne oslobodený spod obžaloby prokurátora č.1Pv2/07 pre zločin zabitia podľa ust. § 147 ods. 1,2 písm. a Trestného zákona. V návrhu poukázal na to, že na základe uznesenia Okresného súdu Senica zo dňa 03.01.2007 č. k. Tp1/07 bol vzatý do väzby dňa 01.01.2007 a prepustený z väzby na základe uznesenia Okresného súdu Senica zo dňa 21.4.2008 sp. zn. 2T 103/2007. Ďalej v návrhu poukázal na to, že rozhodnutím o väzbe mu vznikla aj nemajetková ujma spočívajúca v dôsledku závažných následkov aj v súkromnom živote, odcudzením v celej rodine a celom okolí aj obce aj v spoločenskom uplatnení a nemožnosť zamestnať sa, nakoľko išlo o obvinenie zo zločinu podľa § 147 ods. 1, 2 písm. a Trestného zákona. V písomnom podaní zo dňa 18.11.2011 spresnil, že žiada zaplatiť 11.090,80 Eur ako skutočnú škodu za dobu trvania väzby, ktorá predstavovala 476 dní.

2. Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 14C 83/2010 zo dňa 22.11.2011 konanie v časti nemajetkovej ujmy vo výške 22.181,60 eur zastavil pre späťvzatie žalobcu v tejto časti. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 11.04.2012.

3. Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 4Co 383/2012-68 zo dňa 26.06.2013 zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 31.01.2012 sp. zn. 14C83/2010-53 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 02.09.2013.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 366/2013 zo dňa 29.03.2016 odmietol dovolanie žalovanej. H. nadobudlo právoplatnosť dňom 27.04.2016.

5. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v konaní bolo nesporné, že žalobca bol vzatý do väzby rozhodnutím Okresného súdu Senica, č. k. TP 1/07, zo dňa 03.01.2007, pričom prepustený z väzby na slobodu bol rozhodnutím Okresného súdu Senica, č. k. 2T/103/2007, zo dňa 21.04.2008, právoplatné dňa 14.06.2008. Bolo nesporné, žalobca na základe rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 30.6.2008 sp. zn. 2T 103/2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 07.04.2009 bol právoplatne oslobodený spod obžaloby prokurátora č.1Pv2/07 pre zločin zabitia podľa ust. § 147 ods. 1, 2 písm. a Trestného zákona rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 07.04.2009. Žalobca si uplatnil náhradu škody za dobu trvania väzby a to za obdobie od 03.01.2007 do 21.04.2008 v počte 476 dní vo výške 11.090,80 Eur, pričom suma predstavuje 1/30 z priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok, ktorá bola vo výške 700,- Eur a suma denne bola 23,30 Eur. Súd prvej inštancie po posúdení všetkých okolností daného prípadu dospel k záveru, že žalobca si väzbu nezaplatil a v tomto smere je viazaný právnym názorom Krajského súdu v Bratislave vysloveným v rozsudku sp. zn. 4Co 383/2012-68 zo dňa 26.06.2013 s tým, že žalobcovi vzniklo právo na náhradu škody spôsobenú nezákonnou väzbou. V danej veci formálne nedošlo k zrušeniu rozhodnutia o vznesení obvinenia pre zločin zabitia podľa ust. § 147 ods. 1, 2 písm. a Tr. zákona a ani nedošlo k zrušeniu rozhodnutia o väzbe, ktorým bol žalobca vzatý do väzby zo dňa 01.01.2007 príslušným orgánom. Súd prvej inštancie bol názoru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, prípadne preto, že skutok nie je trestným činom, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného konania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Žalobca bol právoplatne oslobodený spod obžaloby pre zločin zabitia podľa § 147 ods. 1, 2 písm. a Tr. zák. pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Podľa názoru súdu prvej inštancie v danej veci boli splnené všetky predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle § 5 a nasl. zák. č. 514/2003 Z. z.. V danom prípade nebolo dostatočným zadosťučinením pre žalobcu iba samotné konštatovanie porušenia práva v zmysle ust. § 17 ods. 2 zák. 514/2003 Z.z. vzhľadom na obmedzenie osobnej slobody a výkon väzby od 01.01.2007 do 21.04.2008. Výkon väzby predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Väzba ako procesný inštitút na zachovanie obmedzenia osobnej slobody jednoznačne zasahuje do súkromného života každého jednotlivca. Žalobca bol vo väzbe od 01.01.2007 do 21.04.2008, celkovo 476 dní. Súd prvej inštancie pri posudzovaní nemajetkovej ujmy vychádzal zo skutkových okolností danej veci a dospel k záveru, že obmedzením osobnej slobody žalobcu ktoré bolo vzhľadom na dĺžku väzby 476 dní došlo k porušeniu práva na jeho súkromie, ako aj jeho rodinného života. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu za vykonanú väzbu a stanovil výšku nemajetkovej ujmy u žalobcu za vykonanú väzbu od 01.01.2007 do 21.04.2008 sumu 20,- Eur na deň, náhrada za väzbu predstavuje $476 \times 20 = 9.520,-$ Eur celkove 9.520,- Eur. Súd prvej inštancie pri výpočte prihliadol na okolnosti v danej veci a stanovenú nemajetkovú ujmu za čas strávený vo väzbe v počte 476 dní od 01.01.2007 do 21.04.2008 považoval uvedenú sumu za primerané zadosťučinenie za porušenie jeho práva na súkromie. Súd prvej inštancie po posúdení osoby žalobcu, jeho doterajšieho života a prostredia v ktorom žil dĺžky trvania ujmy, okolností za ktorých k ujme došlo, dospel k záveru, že v danom prípade bude spravodlivé priznanie ujmy vo výške 9.520,- Eur. Súd prvej inštancie záverom poukázal na to, že aj žalobcovi patrí súdna ochrana, keď došlo k porušeniu jeho práva na súkromie neprimeraným obmedzením osobnej slobody v počte 476 dní, zasiahlo to do jeho života. Súd prvej inštancie vo zvyšku návrh žalobcu na nemajetkovú ujmu zamietol.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. 255 ods. 2 CSP a nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania, aj keď bol v konaní úspešnejší z dôvodu, že trovy konania mu nevznikli. Pôvodne žaloval žalobca sumu 33.272,- Eur, pričom v priebehu konania zobral žalobu späť vo výške 22.181,60 Eur a trval na žalobe vo výške 11.098,80 Eur. V tomto konaní bol úspešnejší žalovaný v časti 71,39%, žalobcovi bol úspešný v časti 28,61 % a čistý úspech v spore bol u žalovaného 42,78 %.

7. Žalovaný doručil súdu prvej inštancie v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Po čiastočnom späťvzátí

žaloby a zastavení konania v tejto časti sa žalobca v konaní domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť 11.090,80 Eur spočívajúcich v skutočnej škode spôsobenej žalobcovi titulom rozhodnutia o väzbe v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko bol rozsudkom Okresného súdu Senica zo dňa 30.06.2008 sp. zn. 2t 103/2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 07.04.2009 právoplatne oslobodený spod obžaloby. Žalobca až vo svojom prednese na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 08.11.2017 uviedol, že „ide o nemajetkovú ujmu“. V zmysle ustanovení § 139 a nasledujúcich týmto žalobca zmenil žalobu tak, že uplatnil iné právo. O pripustení zmeny žaloby súd prvej inštancie nerozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 CSP a teda zmenu žaloby nepripustil. Žalovaná má z uvedeného dôvodu za to, že súd prvej inštancie konal a rozhodoval na základe žaloby zo dňa 30.04.2010 a jej spresnenia zo dňa 18.11.2011. Na tomto základe súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím uložil žalovanej povinnosť „zaplatiť žalobcovi 9.520,- Eur titulom náhrady za väzbu“, pričom v odseku 27. odôvodnenia svojho rozhodnutia konštatuje, že „žalobca si v priebehu konania uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške vo výške 11090,80 Eur za obdobie, kedy bol žalobca vo väzbe.“ Aj z ďalšieho znenia dôvodu rozhodnutia potom vyplýva, že titulom priznanej „náhrady za väzbu“ je náhrada nemajetkovej ujmy (odsek 27 a nasledujúce dôvodenia napadnutého rozhodnutia), ktorej výšku súd prvej inštancie ustálil v sume 20,- Eur na deň, čo pri dobe trvania väzby 476 dní predstavuje sumu 9.520,- Eur. Zásada viazanosti súdu petitom vyžaduje i to, aby súd neprisúdil iné plnenie, ako ktorého sa strany domáhali. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzeným žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než akým bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu. Z napadnutého rozhodnutia a jeho odôvodnenia je zrejmé, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s uvedeným a teda nad rámec žaloby, keď žalobcovi priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, hoc tento si uplatňoval nárok na náhradu skutočnej škody. Uvedeným konaním súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so zásadou iudex ne eat ultra petita partium. Žalovaný má ďalej za to, že súd prvej inštancie rozhodoval o nároku, ktorý si žalobca v konaní neuplatnil, resp. konanie o ktorom bolo na základe čiastočného späťvzatia žaloby zastavené a v rozpore so záväzným právnym názorom vysloveným v uznesení odvolacieho súdu, neustálil výšku nároku na náhradu skutočnej škody žalobcu, ale v rozpore s uvedeným, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi „náhradu za väzbu“ v podobe náhrady nemajetkovej ujmy. Podľa žalovaného je zrejmé, že skutočná škoda a nemajetková ujma predstavujú dva rozdielne nároky, pre náhradu ktorých zákon č. 514/2003 Z. z. predpokladá existenciu a preukázanie rozdielných skutočností. Žalovaný má za to, že nárok žalobcu na náhradu skutočnej škody a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nie je možné zamieňať, posudzovať na základe rovnakých kritérií a rozhodovať o nich ako o totožnom nároku ako napadnutým rozhodnutím rozhodol súd prvej inštancie. Taktiež žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím zaviazal žalovaného aj na náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej sume 9.520,- Eur. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy za čas žalobcom vykonanej väzby v trvaní 476 dní vychádzal súd prvej inštancie zo sumy 20 eur denne, ktorú ustálil s akceptovaním námietky žalovanej, že na prejednávany prípad nie je možné aplikovať znenie § 17 ods. 4, 5 zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko v čase, keď mala byť spôsobená ujma (t. j. 21.04.2008) nebol zákon č. 514/2003 Z. z. platný a účinný v znení novelizácie zákonom č. 517/2008 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a takúto výšku považoval za primeranú. Žalovaný považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom priznania náhrady nemajetkovej ujmy v odôvodnení potreby odškodniť žalobcovu nemajetkovú ujmu za nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné. Podľa žalovaného z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie neakceptoval argumentáciu žalovaného, ktorou v konaní poukazoval jednak na subsidiárnu povahu kompenzácie nemajetkovej ujmy v peňažnej forme pri zachovaní primeranosti ako základnej zásady pri určovaní vhodného prostriedku satisfakcie za nemajetkovú ujmu, ako aj na nevyhnutnosť preukázania následkov rozhodnutia o väzbe, ktoré by boli v priamej príčinnej súvislosti s vykonanou väzbou. Poukázaním na ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. sa žalovaný vyjadril, že pokiaľ sa v priebehu konania preukáže, že bolo porušené právo žalobcu, pričom takéto porušenie nepredstavuje pre žalobcu žiaden subjektívny zásah, ide o ujmu takej intenzity, ktorú stačí kompenzovať konštatovaním porušenia práva. Pre priznanie peňažnej náhrady za nemajetkovú ujmu je nevyhnutné preukázať aj subjektívny zásah, teda je nevyhnutné preukázať, že porušenie práva predstavovalo pre poškodeného subjektívnu ujmu, ktorú skutočne aj pociťoval. Pri aplikácii § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je otázka existencie skutočnej subjektívnej ujmy, ktorú poškodená osoba reálne aj pociťuje, kľúčová. Podľa názoru žalovaného v prejednávanom prípade nebola preukázaná existencia subjektívnej, nemajetkovej ujmy, ktorú by bolo potrebné peňažne kompenzovať, nakoľko tú žalobca preukazoval len ničím nepodloženými tvrdeniami všeobecného charakteru. Žalovaný ani nepreukázal zásah do jeho rodinného, spoločenského či súkromného života v takom rozsahu, ktorý by spoľahlivo odôvodňoval priznanú náhradu nemajetkovej

ujmy. Súd prvej inštancie okrem pár viet neuviedol, z akých dôvodov v tomto konaní vychádzal práve zo sumy 20 eur za jeden deň väzby, a to za situácie, keď žalobca v žalobe žiadal priznať sumu 23,30 eur na deň. Žalovaný žiada odvolací súd, aby zrušil napadnutý rozsudok v napadnutom rozsahu (výrok I) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, resp. aby ho zmenil a vyslovil, že žalobu voči žalovanému zamietla v celom rozsahu.

8. Súdu prvej inštancie doručil žalobca vyjadrenie k odvolaniu, v ktorom uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne a odôvodnené, a že súd prvej inštancie správne aplikoval zásady Civilného sporového poriadku, týkajúce sa prijatia právneho názoru odvolacieho súdu, ktoré vyjadril, a na základe ktorého rozhodol v prospech žalobcu a správne stanovil výšku náhrady škody.

9. Ďalšie vyjadrenia doručené súdu neboli.

10. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe vyhovieť, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11. Podľa § 3 ods. 1 zák. 514/2003 účinného do 31.12.2008 (v čase vydania rozhodnutí o väzbe žalobcu) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

12. Podľa ust. § 8 ods. 5 zák. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2008 (v čase vydania rozhodnutí o väzbe žalobcu) právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak

- a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie,
- b) bol oslobodený spod obžaloby alebo
- c) vec bola postúpená inému orgánu.

13. Podľa § 3 ods. 2 zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

14. Podľa ust. § 8 ods. 6 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. (účinného v čase vydania rozhodnutí o väzbe žalobcu) právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby.

15. Podľa ust. § 8 ods. 6 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z. (účinného v čase vydania rozhodnutí o väzbe žalobcu) právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

16. Podľa ust. § 17 ods. 1 zák. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

17. Podľa ust. § 17 ods. 2 zák. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

18. Podľa ust. § 17 ods. 4 zák. 514/2003 Z.z. (účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu), výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

19. Žalobca sa podanou žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 05.05.2010 voči žalovanému domáhal zaplata sumy 33.272,40 Eur. Z obsahu žaloby vyplynulo, že táto suma mala predstavovať trojnásobok sumy 11.090,80 Eur (tzv. „základnú výšku“ nemajetkovej ujmy), ktorá bola vypočítaná ako denná suma 23,30 Eur (vychádzajúca z 1/30 priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v

hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok, ktorá bola vo výške 700 eur), a to za 476 dní trvania väzby (s odkazom na ustanovenie § 17 ods. 4, 5 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012). Až trojnásobok tejto sumy žiadal žalobca priznať iba z dôvodu, že väzba u neho mala vyvolať závažné následky v súkromnom živote, keďže bol obvinený zo zločinu. Z obsahu žaloby teda jasne vyplývalo, že žalobca si ňou uplatnil výhradne nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej základnú výšku 11.090,80 eur (vypočítanú s odkazom na ust. § 17 ods. 4, 5 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012 a teda s odkazom na to, že „výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody“) následne násobil troma, dôvodiac závažnosťou dopadov väzby na jeho súkromný život. Nezodpovedá teda skutočnosti, že by si žalobca podanou žalobou uplatňoval aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe (ako už bolo uvedené, podľa obsahu žaloby žalobca žaloval iba nárok na náhradu nemajetkovej ujmy - v tomto smere ním vyčíslený nárok nemajetkovej ujmy opieral výlučne o ustanovenia § 17 ods. 4, 5 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012, i z obsahu ktorých je zrejmé, že upravujú prípustnú výšku priznávania nemajetkovej ujmy - teda nie náhrady škody). V priebehu konania (na pojednávaní 22.11.2011) žalobca „upravil“ žalovanú sumu tak, že žiadal už len zaplatenie sumy 11.090,80 Eur a žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 22.181,60 Eur zobral späť. Inými slovami, žalobca svoj nárok „upravil“ tak, že zotrval na náhrade nemajetkovej ujmy v jej základnej výške (11.090,80 Eur - § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012) a vo zvyšnej časti nemajetkovej ujmy (v sume 22.181,60 Eur) zobral žalobu späť. Žalobca teda už netrval na trojnásobku základnej výšky nemajetkovej ujmy (33.272,40 Eur) tak ako to požadoval v žalobe dôvodiac závažnosťou dopadov väzby na jeho súkromný život, ale nemajetkovú ujmu žiadal uhradiť len v jej základnej výške vypočítanej podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012. Preto súd prvej inštancie správne (podľa obsahu - § 124 ods. 1 C.s.p.) toto podanie žalobcu vyhodnotil ako čiastočné späťvzatie žaloby v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy vo výške 22.181,60 Eur a teda správne konanie v tejto časti zastavil.

V tomto smere odvolací súd dodáva, že žalobca síce v podaní z 18.11.2011 (č. l. 44) uviedol, že „žiada od odporcu zaplatiť sumu 11.090,80 Eur ako skutočnú škodu za dobu trvania väzby vo výmere 476 dní“ a teda „upúšťa od aplikácie ustanovenia § 17 ods. 4, 5 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012“, avšak i napriek tomu, „vypočítava túto škodu vo výške 700 eur mesačne, teda denne vo výške 23,30 Eur, čo za celú dĺžku väzby 476 dní predstavuje sumu 11.090,80 Eur“, s tým, že jej priznanie zdôvodňoval práve argumentáciou o vzniku nemajetkovej ujmy, keď poukazoval na skutočnosť, že „v dôsledku rozhodnutia o väzbe mal vážne následky v súkromnom živote, odcudzil sa celej rodine a okoliu, aj obci, ako aj v spoločenskom uplatnení a absolútnej nemožnosti zamestnať sa“.

Následne na pojednávaní dňa 22.11.2011 už vo svojom prednese uviedol iba to, že „upravuje návrh a žiada, aby súd zaviazal odporcu na povinnosť zaplatiť žalobcovi 11.090,80 Eur ako aj náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené dodatočne. Ak ide o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 22.181,60 Eur, tak v tejto časti návrh berie späť a žiada v tejto časti konanie zastaviť.“

Na pojednávaní dňa 08.11.2017 žalobca opätovne vo svojom prednese zdôraznil, že „trvá na podanej žalobe s tým, že žiada zaviazat odporcu titulom náhrady za väzbu vo výške 11.090,80 Eur. Jedná sa o väzbu za 476 dní, pričom denná suma bola 23,30 Eur. Ide o nemajetkovú ujmu“. Zároveň uviedol, že „z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplývajú 3 spôsoby náhrady nemajetkovej ujmy a to konštatovanie porušenia práva ako dostatočné zadostučinenie, uspokojenie nemajetkovej ujmy inak a peňažná kompenzácia“.

20. Vzhľadom na obsah týchto podaní žalobcu a jeho prednesov (§ 124 ods. 1 C.s.p.) nebol odvolací súd v zhode s názorom žalovaného, že žalobca v priebehu konania zmenil žalobu tak, že si uplatnil iné právo, o ktorej zmene súd prvej inštancie nerozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 C.s.p. a teda, že súd prvej inštancie rozhodol nad rámec žaloby, keď žalobcovi priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, hoc tento si uplatňoval nárok na náhradu skutočnej škody a preto súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so zásadou *iudex ne eat ultra petita partium*.

21. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zaoberajúce sa práve problematikou výkladu obsahu procesných podaní strany sporu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) v zmysle ktorých: „predmet konania (resp. obsah žaloby) nie je tvorený výlučne

žalobným návrhom (petitum), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (causa petendi). Na základe žalobného návrhu a opísania skutkového deja možno individualizovať predmet konania. Súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento petit je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcov v spore. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný žalobný návrh (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25. novembra 2020, sp. zn. 7Cdo/268/2019).“

„Súd nie je do najmenšieho detailu viazaný žalobou, resp. jej petitom, ale môže ho modifikovať tak, aby mohol pre žalobcu prisúdiť ním žiadaný nárok, pretože len súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný jeho výrok rozhodnutia, aby vyriešil predmet sporu medzi jeho stranami. Účelom civilného procesu je riešiť spory a prinášať spravodlivosť a nie to, aby sa z neho samotného stal zmysel celého konania. (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/198/2019)“.

„Predmet konania (resp. obsah žaloby) nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitum), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (causa petendi). Na základe žalobného návrhu a opísania skutkového deja možno individualizovať predmet konania. Súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento petit je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcov v spore. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný žalobný návrh. (rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/268/2019)“.

„Právna úprava odvolacieho konania nie je natoľko prísna, že ak je podanie nejasné, tak si ho súd môže (re)interpretovať úplne podľa svojho uváženia. Ustanovenie § 124 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd každé podanie posudzuje podľa jeho obsahu, nemôže viesť k tomu, aby súd svojvoľne reinterpretoval nejasné podanie bez toho, aby sa zákonným spôsobom pokúsil o objasnenie prejavu vôle procesnej strany. Tento postup predpokladá § 129 C.s.p., ako aj špecificky pre odvolacie konanie § 373 ods. 1 C.s.p. Z tohto vyplýva preferencia prístupu k odvolaciemu súdu (nález Ústavného súdu SR zo 7. augusta 2018, sp. zn. II. ÚS 755/2017-89)“.

„Každý procesný úkon je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, t. j. podľa toho, ako bol navonok prejavovaný. Pri procesných úkonoch je rozhodujúci prejav vôle (platí tzv. teória prejavu, a nie teória vôle platiaca iba na súkromnoprávne úkony). Súd je povolaný na to, aby právo interpretoval, a preto musí pri svojom rozhodovaní vždy vec právne zhodnotiť sám. Uvedenú zásadu však nie je možné extenzívnym spôsobom vykladať tak, že súd v jej duchu môže naoktrojovať (vnútiť) žalobcovi aj proti jeho výslovnej vôli jeho výklad hmotnoprávnych ustanovení, podľa ktorých samotnú vec posúdi a tomuto prístupu aj podriadi súvisiacu procesnú situáciu, napr. že vyzve žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý by sa inak (podľa toho, čoho sa domáha žalobca) platiť nemal (porov. aj rozhodnutie č. 43/2013 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR) - (nález Ústavného súdu SR z 19. júna 2013, sp. zn. I. ÚS 223/2013-56)“

„Pri právnej klasifikácii podania súd vychádza z § 41 ods. 2 O.s.p.(v súčasnosti § 124 ods. 1 C.s.p.), v zmysle ktorého každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený. V tomto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (v súčasnosti Civilného sporového poriadku) ide o dôležité interpretačné pravidlo, ktorého zmyslom je posúdiť podanie tak, aby jeho výklad zodpovedal skutočnej vôli konajúcej osoby v čase urobenia tohto úkonu. Pri posudzovaní procesného úkonu účastníka konania podľa jeho obsahu nemôže súd určitému úkonu dávať iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu úkonu, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v úkone použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu úkonu účastníka. Ak nastane situácia, pri ktorej je potrebné skúmať otázku, či existuje rozpor medzi prejavom účastníka urobeným v úkone a jeho vôľou, je potrebné akcentovať objektívne hľadisko. Aplikujúc toto hľadisko treba mať pri posudzovaní procesného úkonu účastníka podľa jeho obsahu (§ 41 ods. 2 O.s.p., § 124 ods. 1 C.s.p.) na zreteli to, ako v ňom bola navonok (objektívne) prejavovaná vôľa konajúceho, nie to, či je subjektívne (zo subjektívneho aspektu účastníka) zhoda medzi navonok urobeným procesným úkonom a vnútornou vôľou toho, kto úkon urobil. Ani podstatný omyl účastníka medzi tým, čo procesným úkonom prejavil, a tým, čo ním prejavil chcel, nemá na účinnosť už urobeného procesného úkonu žiadny vplyv (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. 10. 2010, sp. zn. 3 Cdo 128/2010)“.

22. Odvolací súd potom s poukazom na vyššie ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu uzavrel, že žalobca sa od počiatku podanou žalobou (s poukazom na celkový obsah jeho žaloby a v nadväznosti na obsah jeho podania z 18.11.2011 a obsah jeho prednesov na pojednávaniach 22.11.2011, 08.11.2017,

ako i s poukazom na ním vymedzené rozhodujúce skutkové tvrdenia a zvolenú argumentáciu) domáhal iba nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za 476 dní trvania väzby, ktorú pôvodne v žalobe uplatňoval vo výške 33.272,40 Eur, následne ju v časti 22.181,60 Eur zobral späť a v ďalšom zotrval na jej náhrade len vo výške 11.090,80 Eur (vypočítanej z jednej tridsatiny priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody). Aj zdôvodňovanie tohto nároku a jej výšky žalobca opieral výlučne len o také skutkové tvrdenia (okolnosti), ktoré sa vzťahovali k odôvodňovaniu nemajetkovej ujmy, keď žiadal pri rozhodovaní súdu zohľadniť vážne následky, ktoré mali nastať v jeho súkromnom živote z dôvodu jeho vzatia do väzby, jeho odcudzenie sa celej rodine a okoliu, aj obci, ako aj jeho sťaženie v spoločenskom uplatnení a absolútnej nemožnosti zamestnať sa. Je preto zrejmé, že v kontexte popisu týchto rozhodujúcich skutočností, bolo možné individualizovať predmet konania a uplatnený nárok, ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy (a teda nie ako nárok na náhradu skutočnej škody). Prístup žalovaného k výkladu obsahu procesných podaní žalobcu, možno potom považovať za príliš formalistický, nezodpovedajúci skutočnej vôli žalobcu, a navyše popierajúci účel samotného civilného procesu, ktorým je riešiť spory a prinášať spravodlivosť (a ktorým v danom prípade bolo iba domôcť sa „odškodnenia“ za ujmu spôsobenú žalobcovi jeho nezákonnou väzbou).

23. Z týchto dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou argumentáciou žalovaného, že súd prvej inštancie v danej veci postupoval nad rámec žaloby tým, že žalobcovi priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, hoc tento si uplatňoval nárok na náhradu skutočnej škody (a teda postupoval v rozpore so zásadou *iudex ne eat ultra petita partium*), keď ako už bolo uvedené, žalobca sa od počiatku a v priebehu celého konania domáhal iba jediného (a stále toho istého) nároku, a to nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu (teda sa nedomáhal náhrady skutočnej škody), pri ktorom menil iba jej uplatnenú výšku.

24. Žalovaný v ďalšom namietal, že súd prvej inštancie neakceptoval jeho argumentáciu ohľadne subsidiárnej povahy kompenzácie nemajetkovej ujmy v peňažnej forme pri zachovaní primeranosti, ako základnej zásady pri určovaní vhodného prostriedku satisfakcie za nemajetkovú ujmu ako aj nevyhnutnosť preukázania následkov rozhodnutia o väzbe, ktoré by boli v priamej príčinnej súvislosti s vykonanou väzbou. Podľa názoru žalovaného v prejednávanom prípade potom nebola preukázaná existencia subjektívnej, nemajetkovej ujmy, ktorú by bolo potrebné peňažne kompenzovať, nakoľko tú žalobca preukazoval len ničím nepodloženými tvrdeniami všeobecného charakteru. Žalovaný ani nepreukázal zásah do jeho rodinného, spoločenského či súkromného života v takom rozsahu, ktorý by spoľahlivo odôvodňoval priznanú náhradu nemajetkovej ujmy.

25. K tomuto odvolací súd uvádza, že z hľadiska historického právneho exkurzu postup súdov pri posudzovaní náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej (aj) rozhodnutím o väzbe sa v minulosti vyznačoval nejednotnosťou, ktorá v počiatkoch súvisela v zaostávaní zákonnej úpravy k reálnym spoločenským pomeroch na Slovensku po udalostiach z konca roku 1989. Zjednodušene povedané, generátorom zmeny v danom prípade bola súdno-aplikačná prax (domáca pod vplyvom medzinárodnej), až na základe ktorej zmeny sa novej situácii prispôboval aj zákon. Najskôr sa súdno-aplikačnou praxou menil duch právneho predchodcu teraz platného zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a následne sa - pri ustáľovaní spôsobu a rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej (aj) rozhodnutím o väzbe - postupne menil a prispôboval aj samotný zákon č. 514/2003. Teraz platná právna úprava príkladmo uvádza, na čo treba pri určení výšky nemajetkovej ujmy prihliadať (§ 17 ods. 3) a že výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška určená podľa zákona č. 215/2006 Z. z. (§ 17 ods. 4). Popri zmenám v zákone sa pri súdnom určovaní náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej (aj) rozhodnutím o väzbe postupne vytvorila báza rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), nosné dôvody ktorých si do svojej rozhodovacej činnosti aproboval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky.

26. Vyššie uvedený vývoj je zachytený a ustálený v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/177/2005 (R 13/2009), 4Cdo/171/2005, 6Cdo/37/2012, 6MCdo/18/2012, 7Cdo/100/2017, 3Cdo/7/2017, 3Cdo/19/2018, 3Cdo/25/2019, ktoré boli prijaté ešte pred podaním odvolania žalobcu a niektoré až po podaní odvolania (sp. zn. 6Cdo/38/2019), ako aj v rozhodnutiach ESLP (Winkler proti Slovenskej republike, Tolstoy proti Spojenému kráľovstvu, Flux proti Moldavsku, Steel a Morris proti Spojenému kráľovstvu, Público-Comunicacáo, S. A. proti Portugalsku, Iltalehti a Karhuvaara proti Fínsku).

27. Viaceré vyššie uvedené dovolacie rozhodnutia sa týkali sporov, v ktorých išlo o náhradu nemajetkovej ujmy ešte počas účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. Tento zákon neupravoval náhradu (a teda ani jej výšku) nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu. K záveru o možnosti priznať túto náhradu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. dospela prax všeobecných súdov Slovenskej republiky až v súvislosti s právnymi názormi najvyššieho súdu obsiahnutými v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/177/2005 (R 13/2009). Ďalšie uvedené dovolacie rozhodnutia sa týkali skorších fáz účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. (3Cdo/19/2018, 6Cdo/38/2019, 7Cdo/100/2017), pričom jednotiacou líniou medzi nimi bol názor vyslovený v dovolacom rozhodnutí z 24. júla 2018 sp. zn. 3Cdo/19/2018, že na záveroch najvyššieho súdu o povinnosti všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a ESLP, ku ktorým dospel najvyšší súd skôr už v rozhodnutiach, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb., nezmenili neskôr nič ani zákon č. 517/2008 Z. z, ani zákon č. 412/2012 Z. z., ktorými bol novelizovaný zákon č. 514/2003 Z. z. Stanovenie zákonných predpokladov pri určení výšky nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 517/2008 Z. z. a určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z. z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva.

28. Najvyšší súd vo veci sp. zn. 6Cdo/38/2019 tiež explicitne (a vo veciach sp. zn. 3Cdo/19/2018 a 7Cdo/100/2017 implicitne) odmietol ojedinelú odlišnú prax prezentovanú v rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/262/2015 a 4Cdo/48/2017, ktorú nepovažoval za spôsobilú narušiť jasnú judikatórnu líniu zavedenú rozhodnutiami najvyššieho súdu citovanými vyššie.

29. Aj v prípade žalobcovo nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu vykonanú v roku 2007, t. j. za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu aj v takom prípade bolo potrebné postupovať so zreteľom na právne predpisy slovenského právneho poriadku upravujúce odškodnenie (teda aj § 17 ods. 3 a 4 platného zákona č. 514/2003 Z. z.) a na judikatúru ESLP.

30. Otázka - aká má byť výška náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe je vždy závislá - popri zákonných predpokladov a judiciálne ustálenej praxe - od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Vyplýva to predovšetkým z toho, že ustanovenie § 17 ods. 3 a 4 platného zákona č. 514/2003 Z. z. predstavuje normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá nie je stanovená priamo právnym predpisom, a ktorá tak prenecháva súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, iba málo obmedzeného okruhu okolností. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk (ktoré sú navyše dané iba príkladmo a sú limitované iba zhora, pozn.) postupujú totiž sudy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach (porovnaj 3Cdo/226/2017).

31. V danom prípade žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý na rozdiel od zákona č. 58/1969 Zb. upravuje možnosť priznať aj túto náhradu. Zákon č. 514/2003 Z. z. bol od svojho vydania viackrát novelizovaný. Výšky náhrady nemajetkovej ujmy sa týkala novela vykonaná zákonom č. 517/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 517/2008 Z. z.“) účinným od 1. januára 2009 a ďalej zákonom č. 412/2012 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 412/2012 Z. z.“) účinným od 1. januára 2013.

32. V zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 517/2008 Z. z. sa výška nemajetkovej ujmy určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 517/2008 Z. z. bol stanovený minimálny limit výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami uvedenými v § 7 a § 8 tohto zákona (tak, že jej výška je najmenej jedna

tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody).

33. V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa § 17 ods. 2 tohto zákona nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (pričom osobitným predpisom sa tu podľa poznámky pod čiarou rozumie zákon č. 215/2006 Z. z.). Zákonom č. 412/2012 Z. z. bol teda stanovený maximálny limit výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

34. Podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo). Európsky súd pre ľudské práva tiež konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho Európsky súd pre ľudské práva vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicação Social, S. A. v. Portugalsko). Napokon ESĽP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Ittalahti a Karhuvaara v. Fínsko).

35. Podľa názoru senátu 14Co predstavujú rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 177/2005, 4 Cdo 171/2005, 6 Cdo 37/2012, 6 MCdo 15/2012, sp. zn. 3 Cdo 19/2018 a 7 Cdo 100/2017 ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, ktorý neskôr nebol prekonaný. Uvedený právny názor formuloval najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 19/2018 nasledovne: „na záveroch najvyššieho súdu o povinnosti všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, ku ktorým dospel najvyšší súd skôr už v rozhodnutiach, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb., nezmenili neskôr nič ani zákon č. 517/2008 Z. z., ani zákon č. 412/2012 Z. z. Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z. z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva“.

36. Napriek iným právnym názorom vysloveným najmä v rozhodnutiach najvyššieho súdu zo 16. marca 2016 sp. zn. 7 Cdo 262/2015 a z 30. júla 2019 sp. zn. 4 Cdo 48/2017, spočívajúcich v tom, že aplikácia ustanovenia § 17 v znení zákona č. 412/2012 Z. z. na prípady vzniku škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia vydaného pred 1. januárom 2013 by znamenala pripustiť, že poškodenému zaniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške presahujúcej limit zavedený zákonom č. 412/2012 Z. z., by znamenala popretie princípu úplného odškodnenia, ale aj neprípustné odňatie už existujúceho práva, ďalej zásah do legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu, a napokon aj porušenie zákazu retroaktivity, senát 14Co nepovažuje predmetné rozhodnutia za spôsobilé narušiť jasnú judikatórnu líniu zavedenú rozhodnutiami najvyššieho súdu citovanými v predchádzajúcich bodoch tohto rozhodnutia, a teda za rozhodnutia, v dôsledku ktorých by uvedené rozhodnutia najvyššieho súdu stratili povahu ustálenej rozhodovacej praxe.

37. Právny názor zastávajúci potrebu podrobnej špecifikácie dôsledkov vydania nezákonného rozhodnutia, preskúmateľnosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy a náležité zohľadnenie iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, je pevne zakotvený v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu prakticky od roku 2006. Tento právny názor predstavuje výklad súladný so štandardom ochrany ľudských práv na európskej úrovni, eliminuje ľubovôľu pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch a zohľadňuje výšku priznaných náhrad pri zásahoch do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky. Uvedený prístup podľa názoru senátu 14Co nepopiera princíp úplného odškodnenia, keďže nevyučuje vo výnimočných

prípadoch priznať vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy za predpokladu riadneho odôvodnenia zvýšenej závažnosti zásahu do práva poškodeného v dôsledku nezákonného rozhodnutia. Taktiež podľa názoru vec prejednávajúceho senátu nejde o retroaktívnu aplikáciu ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom poukazuje na rozdiel medzi priamou aplikáciou predmetného ustanovenia (ku ktorej nedochádza) a zohľadnením iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako kritérií pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy (ku ktorému dochádza).

38. V čase rozhodovania odvolacieho súdu (jún 2021) bol účinný zákon č. 412/2012 Z. z., ktorým sa menil a doplňal zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý v bode 10. nahradil dovtedajšie znenie ustanovenia § 17 ods. 4 novým ustanovením, podľa ktorého: „Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.“ V poznámke pod čiarou 8a) je uvedené, že týmto osobitným predpisom je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zákona č. 79/2008 Z. z., ktorý rozsah odškodnenia upravuje vo svojich ustanoveniach § 5 až 7. Podľa § 6 tohto osobitného zákona celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

39. Odvolací súd sa tak nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v danej veci pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy bolo potrebné aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z. účinný do 31.12.2008, teda bez aplikácie novelizácie predpisom 517/2008 Z. z. Odvolací súd bol názoru, že i v danej veci výška priznanej nemajetkovej ujmy nesmela prekročiť výšku náhrady poskytovanú osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zákona č. 79/2008 Z. z., teda sumu prevyšujúcu päťdesiatnásobok minimálnej mzdy (aplikácia ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu je navyše v prospech žalovaného, keďže limituje maximálnu výšku súdom priznávanej náhrady nemajetkovej ujmy - pozn. odvolacieho súdu). V roku 2017 (v čase vydania napadnutého rozhodnutia - rozhodnutia o vzatí žalobcu do väzby) bola minimálna mzda vo výške 435 Eur. Jej päťdesiatnásobok potom predstavuje sumu 21.750,- Eur. Súd prvej inštancie priznaním nemajetkovej ujmy žalobcovi za nezákonnú väzbu v sume 9.520,- Eur (napriek tomu, že vo veci nepostupoval podľa aktuálneho znenia ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.) potom neprekročil maximálnu výšku náhrady poskytovanú osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

40. V ďalšom súd prvej inštancie dôvodil, že pre žalobcu nebolo dostatočným zadosťučinením iba samotné konštatovanie porušenie práva, keďže tento bol obmedzený (väzbou) na slobode od 01.01.2007 do 21.04.2008. Uviedol, že výkon väzby predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Väzba ako procesný inštitút na zachovanie obmedzenia osobnej slobody jednoznačne zasahuje do súkromného života každého jednotlivca. Žalobca bol vo väzbe od 01.01.2007 do 21.04.2008, celkovo 476 dní. Išlo o pomerne dlhý čas, po ktorý bol žalobca obmedzený na osobnej slobode vo veku 17 rokov, intenzita a trvanie zásahu do práv žalobcu na obmedzenie osobnej slobody bola tak značná a výrazná. Súd prvej inštancie pri posudzovaní nemajetkovej ujmy vychádzal zo skutkových okolností danej veci a dospel k záveru, že obmedzením osobnej slobody žalobcu ktoré bolo vzhľadom na dĺžku väzby 476 dní, došlo k porušeniu práva na jeho súkromie a ako aj jeho rodinného života. Súd potom priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu za vykonanú väzbu a stanovil jej výšku sumu 20 Eur na deň, náhrada za väzbu potom predstavovala celkom sumu 9.520 Eur (476 x 20). Súd prvej inštancie pri výpočte prihliadol na okolnosti danej veci a stanovenú nemajetkovú ujmu za čas strávený vo väzbe v trvaní 476 dní od 01.01.2007 do 21.04.2008 považoval za primerané zadosťučinenie za porušenie jeho práva na súkromie. Súd po posúdení osoby žalobcu, jeho doterajšieho života a prostredia, v ktorom žil, dĺžky trvania ujmy, okolností za ktorých k ujme došlo, dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé priznanie náhrady vo výške 9.520 Eur. Vo zvyšnej časti nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol.

41. Súd prvej inštancie teda pri kvantifikácii priznanej nemajetkovej ujmy vychádzal z tzv. prezumovaných následkov nezákonného zásahu do osobnej slobody žalobcu, do jeho práva na súkromie, práva na ochranu súkromného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti, ktoré nebolo treba v konaní osobitne preukazovať. V tomto ohľade potom pri priznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi

vychádzal zo sumy 20 Eur za jeden deň nezákonného obmedzenia osobnej slobody. Inak povedané, výška priznanej nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie o väzbe takto spočívala vo vynásobení 476 dní nezákonnej väzby sumou 20 Eur (za jeden deň väzby). K uvedenej prezumovanej sume 20 Eur za jeden deň väzby dospel súd prvej inštancie aj na základe žalobcom uvádzaných dôsledkov väzby na jeho osobu.

42. Ako už bolo uvedené, pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy primeranej k vytrpenej ujme na základe rozhodnutia o väzbe je nevyhnuté postupovať vždy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, ktoré sú v každej veci vysoko individuálne. V prípade žalobcu (v danom čase 17 ročnú osobu) však už len samotná dĺžka trvania vykonanej väzby (takmer 16 mesiacov) je neproporcionálna ku skutočnosti, že žalobca bol vo väzbe, napriek tomu, že bol právoplatným rozhodnutím súdu oslobodený z dôvodu, že tento skutok nespáchal (spáchala ho iná osoba). Žalobca bol teda vo väzbe pre skutok, ktorý nespáchal. Navyše išlo o tzv. kolúznú väzbu, teda najprisnejší typ väzby, kedy je obvinenému zamedzený akýkoľvek kontakt s tretími osobami. Napriek tomu, že právna úprava stanovovala základnú lehotu takejto väzby na 7 mesiacov, žalobca (hoci skutok nespáchal) bol v tejto väzbe až 16 mesiacov. Pozbavenie osobnej slobody v trvaní 16 mesiacov je nepochybne zásahom do základných práv a slobôd, ktorý treba považovať za mimoriadne závažný, a preto je dostatočným dôvodom na to, aby náhrada ujmy, ktorá ním bola spôsobená, bola porovnateľná k výške náhrady priznávanej za telesné zranenia alebo násilné činy (porov. Karhuvaara a Iltalehti v. Fínsko, sťažnosť č. 53678/00). Pre posúdenie primeranosti priznanej náhrady metódou jej komparácie s inými súdnymi rozhodnutiami odvolací súd poukazuje tiež na rozhodnutie ESLP vo veci Winkler v. Slovenská republika, sťažnosť č. 25416/07, v ktorom sťažovateľovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.000 Eur za 6 mesiacov trvania nezákonnej väzby. V týchto súvislostiach i podľa názoru odvolacieho súdu výšku nemajetkovej ujmy tak, ako ju určil súd prvej inštancie v prejednávanej veci (t. j. 9.520 Eur za 16 mesiacov) nemožno v žiadnom prípade považovať (a to bez ďalšieho) za neprimeranú (k tomu pozri i rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 202/2018). Je potrebné si uvedomiť, že žalobca mal v tom čase iba 17 rokov, a teda takýto najprisnejší typ väzby, nepochybne ovplyvnil nielen jeho psychickú stránku (odlúčenie od rodiny), a vyvolal zásahy do jeho súkromného a rodinného života, ale najmä do budúcnosti mohol ovplyvniť i jeho ďalšie smerovanie (na žalobcu verejnosť potom zvykne nazerať ako na páchatel'a závažnej trestnej činnosti), čo mu môže znemožňovať uplatniť sa i v ďalšom napr. pracovnom uplatnení. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd výšku súdom prvej inštancie priznanej nemajetkovej ujmy považoval taktiež za primeranú (primeranosť takto priznanej výšky nemajetkovej ujmy potom zohľadňovala jednak povahu trestnej veci - žalobca bol obvinený zo zločinu zabitia, dĺžku a časové okolnosti väzby - trvanie 16 mesiacov, kolúzný typ väzby, dopady väzby do osobnostnej sféry poškodeného, ako aj širšie okolnosti, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo, korigované všeobecnými princípmi spravodlivosti).

43. Odvolací súd považoval za potrebné (napriek tomu, že žalovaný túto skutočnosť v odvolaní nenamietal, pričom odvolací súd je pri svojom rozhodovaní odvolacími dôvodmi viazaný - § 380 ods. 1 C.s.p.) sa aspoň okrajovo vyjadriť i k otázke, či si žalobca uloženie väzby zavinil/nezavinil, kedy by mu v prípade zavinenia si väzby, právo na náhradu škody (i nemajetkovej ujmy) nevzniklo.

44. Vo veci sp. zn. 2 Cdo 154/2019 v podobných súvislostiach najvyšší súd napr. uviedol, že obdobná právna otázka rozhodovacou praxou dovolacieho súdu bola už vyriešená, a to v rozhodnutí resp. správe prejednávanej a schválenej plénom NS ČSSR o účinnosti zák. č. 58/1969 Zb. z 30. novembra 1977, sp. zn. Plsf 3/77, ktoré je možné považovať za ustálenú prax dovolacieho súdu a má svoj dopad aj na ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. Z uvedeného rozhodnutia v podstatnom vyplýva, že „je ... nesprávne ... ak súdy dostatočne nezisťujú, či skutočne osoba vzatá do väzby svojím konaním dala príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia ... K vylúčeniu nároku na odškodnenie za väzbu ... treba, aby si obvinený sám väzbu zavinil. ... Pre vylúčenie nároku na odškodnenie za väzbu malo by však byť preukázané ... určité konanie obvineného, napr. pôsobenie na znalca, zastráňovanie svedkov, odstraňovanie dôkazov a pod., ktorým dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, lebo len v takomto prípade možno hovoriť o tom, že obvinený mal vinu na uvalení väzby. Nemožno preto jednoznačne vidieť zavinenie na uvalení väzby len v tom, že okresný prokurátor zdôvodnil vzatie do väzby konštatovaním, že išlo napr. o osobu niekoľkokrát súdne trestanú pre majetkové a iné delikty a vzhľadom na osobu páchatel'a je nebezpečenstvo, že by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu a trestu, a že je tu dôvodná obava, že by mohol i naďalej pokračovať v páchaní trestnej činnosti obdobnej

povahy. Zrejme nepôjde taktiež o zavinenie na vzatí do väzby ani vtedy, keď sa obvinený ku spáchaniu trestného činu nepriznal alebo odmieta vypovedať a tak svojím konaním vzbudzuje dôvodné obavy, že by mohol mariť vyšetrowanie pôsobením na svedkov alebo spoluobvinených ... Predmetná judikatúra ohľadne posudzovania viny obvineného na vzatí do väzby je aktuálna aj k § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.“.

45. Vo veci sp. zn. 5 Cdo 40/2019 najvyšší súd zase uviedol, že „zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon o zodpovednosti za škodu bližšie nedefinuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu, zistených z riadne vykonaného dokazovania, a na základe toho urobia právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. V okolnostiach prípadu žalobcu bolo aj z pohľadu dovolacieho súdu nepochybné, že zavinenie žalobcu na uvalení predmetnej väzby nemožno vidieť len v tom, že išlo o osobu predtým niekoľkokrát súdne trestanú pre obdobný trestný čin, pretože vzhľadom na jeho správanie v dobe vzatia do väzby neexistovali žiadne konkrétne okolnosti a skutočnosti objektívne odôvodňujúce existenciu dôvodnej obavy, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti obdobnej povahy. Samotná skutočnosť, že v predchádzajúcom období preukázateľne spáchal totožnú alebo obdobnú trestnú činnosť (za ktorú bol právoplatne odsúdený) sama osebe neznamená automaticky zánik jeho práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe v zmysle ustanovenia § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z. z. Zavinenie žalobcu na jeho vzatí do väzby nemožno vidieť ani v tom, že sa ako obvinený ku spáchaniu trestného činu nepriznal alebo že odmietol vypovedať, pretože len využil svoje procesné práva, ktoré v rámci daného štádia trestného konania mal.“.

46. Súd prvej inštancie v okolnostiach posudzovanej veci, s odkazom na závery odvolacieho súdu v tejto veci vyslovené v jeho rozhodnutí sp. zn. 4Co 383/2012, uviedol, že žalobca si väzbu nezavinil, keď v dôsledku oslobodenia spod obžaloby sa väzba stala v dôsledku vnútroštátnej úpravy nezákonnou, čím bola založená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú oslobodenému obžalovanému vykonanou väzbou (rozsudok NS ČR z 11. januára 2012 sp. zn. 30 Cdo 2357/2010) a preto bolo úlohou súdu iba skúmať a ustáliť, za akú dobu trvania väzby prináleží žalobcovi náhrada škody a preskúmať, či suma, ktorú si žalobca uplatnil je oprávnená a dôvodná (súd mal teda ustáliť iba jej výšku). Odvolací súd má však za to, že v zrušujúcom uznesení sp. zn. 4Co 383/2012 sa odvolací súd otázkou zavinenia väzby žalobcom nezaoberal, a preto púhy odkaz súdu prvej inštancie v tomto smere, z ktorého súdu prvej inštancie následne (bez ďalšieho) vyvodil záver o tom, že žalobca si väzbu nezavinil, nepostačoval.

47. Z odôvodnenia rozhodnutia o vzatí žalobcu do väzby (ako i vyjadrenia žalovaného v konaní), hlavným dôvodom pre vzatie žalobcu do kolúzne väzby bolo to, že „obvinený navádzal inú osobu, a to svojho 14 ročného brata, aby spáchanie trestnej činnosti zobral na seba, k čomu aj prišlo. Teda podľa súdu existovala dôvodná obava, že by obvinený mohol naďalej ovplyvňovať svojho brata, aby nakoniec zotrval na tom, že on bodol poškodeného a z toho vyplýva i obava, že by mohol ovplyvňovať ďalších svedkov, ktorí boli prítomní pri incidente“. Podľa žalovaného si tak žalobca väzbu privedil sám.

48. Odvolací súd však musí poukázať na to, že žalobca sa ku spáchaniu skutku (hneď na začiatku) priznal (dňa 02.01.2007), t. j. pred rozhodovaním súdu o jeho vzatí do väzby, jeho spáchanie zároveň oľutoval a priznal aj to, že svojho brata navádzal, aby to zobral na seba, keďže mal len 14 rokov a myslel si, že tým nebude trestne zodpovedný. Až neskôr (teda až v priebehu trestného konania - po rozhodnutí súdu o vzatí žalobcu do väzby) žalobca vypovedal, že skutok nespáchal (že na jeho priznanie ho „tlačili“ policajti) a v skutočnosti skutok skutočne spáchal jeho brat. Súd teda pri rozhodovaní o vzatí žalobcu do väzby, musel vychádzať z priznania spáchania skutku samotným žalobcom. Teda neprišlo k tomu, že by v tom čase spáchanie skutku na seba zobral brat žalobcu (ako bolo uvedené v rozhodnutí o väzbe), ale k spáchaniu skutku sa v čase rozhodovania súdu o väzbe priznal samotný žalobca (a svoj čin aj oľutoval). Preto skutočnosť, že sa žalobca zároveň priznal aj k tomu, že nabádal na jeho spáchanie svojho brata, bolo už z tohto pohľadu irelevantné. Príčinnú súvislosť medzi väzbou a zavinením obvineného je potrebné hľadať predovšetkým v jeho postoji voči orgánom v trestnom konaní, teda v tom, či svojím konaním napríklad úkonmi procesného charakteru zapríčinil, že musel byť vzatý do väzby. Pôjde o to, či vlastným iným konaním ovplyvnil postup orgánov činných v trestnom konaní pred začatím trestného stíhania, alebo v jeho priebehu (v čase rozhodovania o väzbe) tak, že bez tohto konania k väzbe by nedošlo. Ak sa potom žalovaný v čase rozhodovania o väzbe k spáchaniu skutku priznal, a v rámci tohto priznal aj to, že na jeho spáchanie navádzal svojho brata (teda túto skutočnosť nijako

nepopieral), iba samotná skutočnosť tohto „navádzania“ pre záver o tom, že si väzbu zavinil sám, podľa názoru odvolacieho súdu nepostačovala. Otáznym preto skôr bolo, či u žalobcu nebol potom daný iný dôvod väzby (napr. väzba preventívna). Iná by bola situácia, ak by u žalobcu i v čase rozhodovania súdu o jeho vzatí do väzby naďalej pretrvávala obava z toho, že bude vplývať na svojho brata, aby zodpovednosť za skutok zobral na seba (uvedené by však zároveň vylučovalo, aby sa ku spáchaniu skutku zároveň priznal). Potom, čo sa však žalobca ku skutku priznal sám, táto obava existovať prestala (ak žalobca v čase rozhodovania o väzbe priznal spáchanie skutku, jeho spáchanie zároveň oľutoval bolo nelogickým, aby zároveň ovplyvňoval svojho brata k tomu, aby tento súčasne vzal zodpovednosť za jeho spáchanie na seba).

49. Zároveň nemožno vylúčiť, že by sa žalobca mohol v tomto smere dopustiť kolúzneho správania, avšak nie v čase rozhodovania súdu o jeho vzatí do väzby (skôr až v čase, kedy začal vypovedať tak, že skutok skutočne spáchal jeho brat - avšak na druhej strane v tom čase už existovali aj závery znalcov, ktorí vylučovali, že by k zraneniu obete došlo takým spôsobom, ako to žalobca popisoval a teda už v tom čase existovali aj ďalšie pochybnosti, či sa žalobca skutku skutočne dopustil). Otázka možného kolúzneho konania žalobcu (v čase po rozhodnutí súdu o jeho vzatí do väzby) by však bola už len hypotetickou, nakoľko nezákonným rozhodnutím v danom prípade bolo rozhodnutie, ktorým bol žalobca vzatý do väzby a v tom čase platilo vyššie uvedené, a teda to, že sa k spáchaniu skutku priznal samotný žalobca.

50. Ako však už bolo uvedené vyššie, odvolací súd bol pri svojom rozhodovaní viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 C.s.p.) a nakoľko žalovaný otázku preskúmania správnosti záverov súdu prvej inštancie o (ne)zavinení si väzby žalobcom v podanom odvolaní ako odvolací dôvod nenastolil, odvolací súd sa bližšie touto otázkou zaoberať nemohol.

51. Z uvedeného vyplýva, že je vecne správny napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.520 Eur a preto odvolací súd tento výrok napadnutého rozsudku potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

52. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť.

53. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, úspešnému v odvolacom konaní, priznal nárok na ich náhradu voči žalovanému. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

54. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).